

Un gegant a l'estació

És l'única cosa bona que té aquell coi de trasto, que pot dur sempre la Teresa amb ell

S02E03 Manel Garcia (Estació d'enllaç - TV3) 1994-99

Foto: josemariapou.com

Des de la tauleta on seu, tot sol, al fons del bar, veu com l'Estradé obre la porta i escodrina el local fins que el localitza. Entra, el saluda alçant el cap i se li acosta brandant aquella ganyota que fa servir com a somriure.

?Collons, Manel. Si estàs igual! ?li diu, oferint-li una mà que el Manel, sense aixecar-se, encaixa d'esma. L'Estradé s'asseu i demana una canya.

?Que no prens res, tu?

?No ?gruny el Manel. ?De què volies parlar-me?

L'Estradé fa un glop de la cervesa que li acaba de deixar la cambrera damunt la taula i torça el coll per repassar-li el cul mentre ella se'n torna cap a la barra.

?Quant fa que no ens vèiem? ?diu, descargolant el coll i tornant a mirar el Manel?. Setze anys? disset? Collons, com passa el temps. Com està la família? El Tomàs, la Teresa??

?Què vols, Estradé? ?el talla el Manel.

?Ja veig que també estàs igual de simpàtic ?fa l'Estradé; esmola el somriure i continua?: D'acord,

aniré al gra. Tinc un conegut a Adif que em deu un favor, i m'ha dit que podria aconseguir que em donessin la concessió del bar de la nova estació de l'AVE a La Sagrera?

Fa un altre glop de la cervesa i aprofita per observar el Manel que se'l mira de fit a fit, impassible.

?Només necessito una cosa ?continua l'Estradé, eixugant-se els llavis amb el dors de la mà?: acreditar experiència. I aquí és on entres tu, esclar?

?No m'interessa ?l'interromp el Manel.

?Però si no m'has deixat ni acabar! ?s'exclama l'Estradé?. Pensa-t'ho bé, Manel, és una oportunitat collonuda.

?Ja t'ho he dit ?li etziba el Manel?. No m'interessa.

?Si ni tan sols t'ho has pensat. Dóna-li una volta, almenys. Vés a casa i parla-ho amb la Teresa?

?T'he dit que no, collons! ?El Manel s'ha alçat de cop i la figura de l'Estradé sembla encongir-se davant aquella mola que se'l mira des d'allà dalt com si volgués esclafar-lo. ?Fot el camp i deixa'm tranquil.

?Molt bé, molt bé, tampoc cal que et posis així ?fa l'Estradé, mentre es bat en retirada?. Ja m'espavilaré, no em costarà trobar algú, però abans volia oferir-t'ho a tu, pels vells temps. De desagraïts, el món n'és ple ?afegeix, alçant el dit del mig a tall de comiat, quan ja ha posat entre els dos una distància prudencial.

?Ja te'ls pots confitar, els vells temps ?mormola, entre dents, el Manel.

El so del mòbil el sorprèn. El busca sense èxit per les butxaques fins que recorda que el duia a la jaqueta que ha penjat del respatiller de la cadira. No s'acostumarà mai a aquell trasto. Quan finalment el localitza, hi apareix un missatge, ?Trucada perduda: Tomàs?, damunt la foto en primer pla de la Teresa que ocupa tota la pantalla. És l'única cosa bona que té aquell coi de trasto, que pot dur sempre la Teresa amb ell, i veure-la quan vulgui. La troba tant a faltar.

Absort, contemplant la foto, no s'ha adonat que l'amo del bar s'ha atansat fins a la seva taula.

?Tot bé, Manel? Ha de tornar el teu *amic*?

?No. Ja et pots endur la cervesa.

?Ja m'ho pensava. Et porto el de sempre, a tu?

?Sí, el de sempre?